

Arrest

nr. 326 645 van 14 mei 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat E. MASSIN
Eugène Plaskysquare 92-94/2
1030 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn, op 13 december 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 november 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 februari 2025 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 13 februari 2025.

Gelet op de beschikking van 10 maart 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 maart 2025.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat E. MASSIN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen. In casu wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekster, die verklaart van Eritrese nationaliteit te zijn en internationale bescherming verkreeg in Duitsland, dient beroep in tegen de beslissing “niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)” van 29 november 2024, genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet.

2. Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting naar Belgisch recht van het wederzijds vertrouwensbeginsel vervat in artikel 33, lid 2, a) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming. Dit beginsel van wederzijds vertrouwen betreft evenwel een weerlegbaar vermoeden.

Het wederzijds vertrouwensbeginsel wordt weerlegd indien de voorzienbare levensomstandigheden van een verzoeker, die als persoon die internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, hem zouden blootstellen aan een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest. De weerlegging vereist, specifiek voor wat betreft de voorzienbare levensomstandigheden, dat er sprake is van een situatie waarin een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid is bereikt. Deze drempel wordt bereikt wanneer de onverschilligheid van de autoriteiten van een lidstaat tot gevolg zou hebben dat een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 50-51 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 90 en 101).

Wanneer er in een lidstaat sprake is van “tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken”, dan vallen deze tekortkomingen bijgevolg enkel onder artikel 4 van het Handvest wanneer zij voormelde bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken (cf. HvJ 19 maart 2019, gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, Ibrahim e.a., pt. 89). Verder kan er niet worden uitgesloten dat een persoon die om internationale bescherming verzoekt, kan aantonen dat er sprake is van buitengewone omstandigheden die specifiek hemzelf betreffen en die ertoe kunnen leiden dat hij bij terugzending naar de lidstaat die hem reeds internationale bescherming heeft toegekend, wegens zijn bijzondere kwetsbaarheid wordt blootgesteld aan een risico op een behandeling die strijdig is met artikel 4 van het Handvest (HvJ 16 juli 2020, C-517/17, Addis, pt. 52 met verwijzing naar HvJ 19 maart 2019, C-163/17, Jawo, pt. 95).

3. Uit de door verzoekster bijgebrachte landeninformatie (AIDA “Country Report: Germany 2023” (update 2024)) blijkt niet dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster.

In dit verband moet rekening worden gehouden met “alle gegevens van de zaak” (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan verzoekster toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie, te weerleggen.

4. Verzoekster slaagt er in casu niet in dit vermoeden te weerleggen. Zij betwist weliswaar in haar verzoekschrift op algemene wijze, doch slaagt er niet in een ander licht te werpen op hetgeen in de bestreden beslissing concreet met betrekking tot haar persoonlijke situatie en levensomstandigheden als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland wordt vastgesteld. Door louter te volharden in haar eerder afgelegde verklaringen en deze te herhalen, brengt verzoekster geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die een ander licht kunnen werpen op de bevindingen van de verwerende partij inzake de niet-ontvankelijkheid van haar beschermingsverzoek.

Vooreerst maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Duitsland of waardoor zij bij terugkeer naar Duitsland een risico loopt te worden blootgesteld aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Zij brengt geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren. Aldus brengt zij wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haar hoofdte in de zin van de relevante rechtspraak van het Hof van Justitie. Er liggen in casu geen specifieke elementen voor waaruit in hoofdte van verzoekster een bijzondere kwetsbaarheid kan blijken die haar bij een terugkeer naar Duitsland zou blootstellen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

Voorts ontkent verzoekster dat zij in Duitsland internationale bescherming geniet, en meent zij dat dit niet blijkt uit het administratief dossier. Uit het administratief dossier blijkt wel degelijk dat verzoekster in Duitsland

op 10 augustus 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende en dat zij en haar dochter op 11 februari 2022 de subsidiaire beschermingsstatus verkregen (AD CGVS, map 7 DVZ met Eurodac Marked Record van 18 september 2023 en verklaring DVZ van 25 september 2023, vraag 33). Verzoekster ontkent dit en citeert uit haar verklaringen van het persoonlijk onderhoud. Door louter haar Duitse 'oranje kaart' neer te leggen, een afwijzingsbesluit van 2019 voor te leggen en te volharden dat zij niet over een verblijfsvergunning beschikt in Duitsland, kan verzoekster hier niet anders over doen denken. Het betoog waarbij verzoekster stelt niet naar school te gaan en moeite te hebben met het begrijpen van de Europese asielprocedures, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Bovendien dient hierbij opgemerkt te worden dat verzoekster bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) duidelijk verklaart dat zij dan wel niet over de vluchtelingenstatus beschikt in Duitsland, maar wel over subsidiaire bescherming (AD CGVS, map 7 DVZ met verklaring DVZ van 25 september 2023, vraag 23) en dat zij tijdens haar persoonlijk onderhoud over de verlenging van haar verblijfsdocumenten spreekt (NPO, p.9), waardoor kan worden afgeleid dat zij toch enige kennis van de asielprocedure heeft. Aangaande verzoeksters betoog dat haar verklaringen over het verlengen van haar verblijfsvergunning niet overeenkomen met de objectieve landeninformatie, wijst de Raad erop dat net hierdoor aan haar verklaringen geen geloof kan worden gehecht. Bovendien verklaart verzoekster dat haar asielaanvraag eerst werd afgewezen en dat zij daarna in beroep ging, waarna zij in 2022 toch de beschermingsstatus verkreeg, waardoor haar verklaringen betrekking kunnen hebben op haar hele verblijf in Duitsland vanaf haar aankomst in augustus 2018 en niet enkel op het verlengen van haar verblijfsvergunning als begunstigde van subsidiaire bescherming sinds 2022 (AD CGVS, map 7 DVZ met verklaring DVZ van 25 september 2023, vraag 27; NPO, p.9).

Aangaande het betoog in het verzoekschrift dat de verwerende partij heeft nagelaten om het Duitse administratieve dossier over te maken en dat het niet zeker is of het CGVS een dergelijke verzoek heeft gericht aan de Duitse asielinstanties, wijst de Raad erop dat verzoekster en haar raadsman, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier komen inkijken op de zetel van het CGVS en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. Dient er bovendien op te worden gewezen dat verzoekster en haar raadsman overeenkomstig artikel 39/61 van de Vreemdelingenwet gebruik kunnen maken van het inzagerecht bij de Raad en aldus de mogelijkheid hebben ter griffie inzage te nemen van het administratief dossier, waarin de stukken waarop de verwerende partij zich heeft gebaseerd voor het nemen van de bestreden beslissing zich bevinden.

Wat betreft verzoeksters situatie als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland blijkt uit haar verklaringen dat zij van augustus 2018 tot september 2023 in het land verbleef (AD CGVS, map 7 DVZ met verklaring DVZ van 25 september 2023, vraag 33). Zij verbleef gedurende elf maanden in het opvangcentrum waarna zij gedurende ongeveer vier jaar in een sociale woning verbleef (AD CGVS, map 7 DVZ met verklaring DVZ van 25 september 2023, vraag 33). Ook blijkt uit verzoeksters verklaringen dat zij maandelijks geld kreeg van de Duitse overheid, dat zij toegang had tot de medische zorg en dat haar dochter naar school ging (NPO, p.10 en 11). Voorts wordt vastgesteld dat verzoekster actueel geen elementen aanhaalt die een terugkeer naar Duitsland, waar zij wel degelijk over een internationale beschermingsstatus beschikt, in de weg zouden staan, zoals terdege gemotiveerd in de bestreden beslissing: "Waar uit de elementen in uw administratief dossier zou blijken dat u als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geconfronteerd werd met bepaalde moeilijkheden op het vlak van werkgelegenheid, voldoet deze situatie niet aan de bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid en cumulatieve voorwaarden zoals bepaald door het Hof van Justitie.

Hoewel dergelijke moeilijkheden een aanwijzing kunnen vormen van bepaalde problematische situaties zoals deze ook geïdentificeerd worden door het Hof (zie hoger), kan immers niet worden besloten dat u door de onverschilligheid van de daar aanwezige autoriteiten, en voor zover u volledig afhankelijk zou zijn geweest van overheidssteun, buiten uw wil en uw persoonlijke keuzes om, terecht bent gekomen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die u niet in staat stelt om te voorzien in uw meest elementaire behoeften zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor uw fysieke of mentale gezondheid of u in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid. Evenmin zijn er concrete indicaties dat dit het geval zou zijn bij een terugkeer ernaartoe.

Bovendien toont u in het licht van de ervaringen waarmee u naar eigen zeggen geconfronteerd werd, evenmin aan dat u uw rechten terzake niet zou kunnen doen gelden. In dit verband moet immers worden vastgesteld dat u hiertoe eerder beperkte stappen hebt gezet, terwijl het vermoeden dat uw grondrechten als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland geëerbiedigd worden en u dezelfde rechten geniet als de daar aanwezige onderdanen uiteraard niet wegneemt dat u zelf óók de nodige stappen moet ondernemen om deze uit te oefenen."

Met de algemene verwijzing naar de geciteerde landeninformatie met betrekking tot huisvesting, de arbeidsmarkt, de toegang tot onderwijs en sociale steun, en de moeilijke levensomstandigheden voor begunstigten van internationale bescherming in Duitsland, toont verzoekster niet aan dat het voor haar onmogelijk zal zijn om bij terugkeer naar Duitsland de vereiste administratieve stappen te zetten om tewerkstelling of huisvesting te vinden of eventueel sociale uitkering te genieten, desnoods middels de hulp

van ngo's, noch dat zij hierdoor, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie zal terechtkomen.

Waar verzoekster doorheen het verzoekschrift verwijst naar internationale rechtspraak, wijst de Raad erop dat precedentwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. De rechtspraak van de Raad betreft individuele gevallen en heeft geen precedentswaarde die bindend is. Elk verzoek om internationale bescherming dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt.

Gelet op voorgaande, maakt verzoekster niet aannemelijk dat zij bij terugkeer verhinderd zou zijn opnieuw haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status toegekend in Duitsland.

5. Verzoekster kan, gelet op de gedane vaststellingen, niet overtuigen dat er in haar hoofde sprake is van buitengewone omstandigheden die ertoe kunnen leiden dat zij, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie terecht zal komen. Zij maakt niet in concreto aannemelijk dat zij daadwerkelijk verhinderd was om in Duitsland in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, noch dat zij Duitsland heeft verlaten wegens een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of een reëel risico op ernstige schade. Er zijn evenmin aanwijzingen dat verzoekster verhinderd zou zijn om opnieuw tot het Duitse grondgebied te worden toegelaten. Verzoekster toont niet aan dat zij bij een terugkeer naar Duitsland in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat haar toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 91). Verzoekster maakt zodoende niet op overtuigende wijze aannemelijk dat haar situatie kan worden aangemerkt als een situatie van uitzonderlijke aard zoals geduid door het Europees Hof van Justitie (in voornoemde rechtspraak), noch dat zij zich derhalve niet langer onder de internationale bescherming die haar in Duitsland werd verleend, kan stellen. De stelling dat verzoekster in geval van terugkeer naar Duitsland zal worden blootgesteld aan onmenselijke of vernederende behandelingen is louter gebaseerd op hypothesen zonder dat verzoekster aantoont dat zij persoonlijk in een situatie zou belanden die kan worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de EU.

6. Derhalve lijkt verzoekster geen elementen naar voren te brengen waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die reeds werd toegekend in Duitsland. Er worden geen feiten of elementen aangetoond die de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet op haar specifieke omstandigheden verhinderen. Haar beschermingsverzoek dient dan ook op basis van deze rechtsgrond niet-ontvankelijk te worden verklaard. Bijgevolg moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar de materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad opmerkt dat een vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in principe moet worden beoordeeld in het licht van het herkomstland (RvS 11 september 2014, nr. 228.337; RvS 20 november 2014, nr. 229.251 en RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Waar het beschermingsverzoek van verzoekster niet-ontvankelijk blijkt omdat zij zich nog (redelijkerwijs) kan beroepen op haar beschermingsstatus in Duitsland, kan de schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

7. Het aangevoerde middel lijkt ongegrond."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader benadrukt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien strekt het verzoek tot horen er niet toe de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

"Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke

kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoeker te erkennen als vluchteling of hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4. In het proces-verbaal van de terechtzitting van 21 maart 2025 staat het volgende vermeld:

“De voorzitter verwijst naar de gronden van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van het verzoek om te worden gehoord. Verzoekster wenst er de aandacht op te vestigen dat zij het slachtoffer is van vrouwelijke genitale verminking – type II en aldus in een bijzonder kwetsbare positie verkeerde in haar land van herkomst. In Duitsland werd haar enkel de subsidiaire beschermingsstatus toegekend en zij genoot er geen vrijheid. Daarnaast is zij de moeder van een jonge dochter, geboren in 2015. Dit alles maakt dat zij blijk geeft van een voldoende kwetsbaarheid om haar in België een beschermingsstatus toe te kennen. In Duitsland zou zij zich immers onmogelijk staande kunnen houden. Voor het overige volhardt verzoekster in de middelen van haar verzoekschrift.”

5. Met voormelde argumentatie brengt verzoekster geen concrete en dienstige argumenten bij die afbreuk doen aan de grond in de beschikking. Zij volhardt in het verzoekschrift, zonder voorts enigszins, laat staan concreet in te gaan op de inhoud van de beschikking van 11 februari 2025.

5.1. In de beschikking wordt vooreerst geduid dat volgens de beschikbare landeninformatie niet blijkt dat de levensomstandigheden in Duitsland voor statushouders van die aard zijn dat zij bij terugkeer naar dat land a priori een reëel risico lopen om terecht te komen in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie en een verdere individuele beoordeling niet meer nodig is. Verzoekster betwist dit niet.

Het is dus noodzakelijk om het verzoek te beoordelen op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster. In dit verband moet rekening worden gehouden met *“alle gegevens van de zaak”* (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., pt. 89) en is het noodzakelijk op basis van de individuele omstandigheden van verzoekster haar verzoek te beoordelen, waarbij het aan haar toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de beschermingsstatus die haar in Duitsland werd verleend en de rechten die daaruit voortvloeien zodanig zijn dat zij niet terechtkomt in een staat van zeer verregaande materiële deprivatie te weerleggen.

5.2. In voormelde beschikking wordt aldus uitgebreid ingegaan op verzoeksters persoonlijke situatie als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonde dat zij persoonlijk haar rechten en voordelen als statushouder in Duitsland niet (meer) kan laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt.

Verzoekster gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in de beschikking concreet met betrekking tot haar persoonlijke, individuele situatie als statushouder in Duitsland wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat zij voormeld vermoeden niet weerlegt.

Haar opmerking ter zitting dat haar in Duitsland enkel de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend en dat zij geen vrijheid had, betreft verzoekster niet concreet op de beschikking. Wat er ook van zij, met zulk summier betoog doet zij hoe dan ook geen afbreuk aan de gronden ervan.

Door slechts te stellen dat zij in Duitsland enkel subsidiaire bescherming geniet, weet verzoekster niet in concreto aannemelijk te maken dat deze bescherming in casu ontoereikend zou zijn waardoor bij terugkeer een situatie van materiële deprivatie dreigt. De Raad wijst erop dat het voor een toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet volstaat dat een verzoeker internationale bescherming geniet in een andere lidstaat. Het maakt hierbij niet uit of het om de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus gaat. Overigens heeft verzoekster in haar verzoekschrift hierover geen bemerkingen gemaakt. De Raad beklemtoont dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)). Dat verzoekster eerder in haar verzoekschrift niet enige opmerking

maakte over het gegeven dat haar in Duitsland “*enkel de subsidiaire beschermingsstatus*” werd toegekend, maar zij dit pas voor het eerst op zitting doet, is aldus laattijdig, gelet op hogervermeld doel van de vraag tot horen. Anders oordelen zou slechts het opstellen van zeer algemene en vage verzoekschriften aanmoedigen.

Waar verzoekster nog stelt dat zij in Duitsland “*geen vrijheid*” had, laat zij na dit in concreto toe te lichten, minstens dit betoog concreet te betrekken op de gronden van de beschikking. Met zulke vage en nietszeggende bemerking kan zij geen ander licht werpen op de gronden van de beschikking.

Dat verzoekster het slachtoffer is van genitale verminking – type II waarbij zij in een kwetsbare positie verkeerde in haar land van herkomst, is een betoog dat geen uitstaans heeft op haar situatie in Duitsland waar zij reeds internationale bescherming geniet. Dit betoog is bijgevolg niet relevant voor de beoordeling voor haar situatie als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland. Verzoekster werpt hiermee geen ander licht op de beoordeling van haar situatie als statushouder in Duitsland.

Met het betoog dat zij slachtoffer is van genitale verminking alsook moeder van een jonge dochter, maakt zij tevens niet aannemelijk dat zij over een bijzondere kwetsbaarheid beschikt die haar zou verhinderen om haar rechten te doen gelden, verbonden aan haar status in Duitsland. Vooreerst merkt de Raad op dat verzoekster deze elementen niet eerder te sprake bracht in het verzoekschrift. In dit verband wordt er wederom op gewezen dat een verzoek tot horen er niet toe strekt om onvolkomenheden in het verzoekschrift alsnog recht te zetten of om nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Een vraag tot horen na een beschikking op grond van artikel 39/73 van de Vreemdelingenwet heeft immers uitsluitend tot doel mee te delen dat men zijn standpunt alsnog op de terechtzitting wil uiteenzetten. Die vraag biedt de verzoeker echter geenszins de mogelijkheid nieuwe middelen of argumenten aan te voeren. Het gaat er enkel om dat wie daarom verzoekt de mogelijkheid krijgt zijn standpunt op de terechtzitting uiteen te zetten indien hij het niet eens is met de in de beschikking opgenomen argumentatie (RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; RvS 29 oktober 2013, nr. 10.017 (c)).

Verzoekster brengt verder geen elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zij kampt met medische of psychologische problemen of andere elementen die belangrijke negatieve gevolgen voor haar zelfstandig functioneren, autonomie en zelfredzaamheid met zich meebrengen waardoor zij haar rechten als statushouder in Duitsland niet zou kunnen laten gelden. Zo blijkt niet dat verzoekster arbeidsongeschikt zou zijn. Verzoekster zet ook nergens concreet uiteen in welke mate haar besnijdenis haar zou beletten om haar rechten te doen gelden in Duitsland, noch wat de impact van deze problemen zou zijn op haar mogelijkheden om haar rechten aldaar te doen gelden. Ten slotte blijkt niet dat de gezondheidstoestand van verzoekster de toegang tot gezondheidszorg, huisvesting en tewerkstelling in Duitsland onredelijk moeilijk of zelf onmogelijk maakt. Aldus brengt verzoekster wat betreft haar persoonlijke situatie geen specifieke elementen aan waaruit moet worden besloten tot het bestaan van een bijzondere kwetsbaarheid in haren hoofde die ertoe kan leiden dat zij bij terugkeer naar Duitsland buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie.

Verzoeksters geval wordt derhalve niet gekenmerkt door bijzondere medische of andere buitengewone omstandigheden die belangrijke gevolgen zouden hebben voor haar zelfstandig functioneren en die ertoe kunnen leiden dat zij bij terugkeer naar Duitsland, wegens een bijzondere kwetsbaarheid, buiten haar wil en persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie, noch brengt zij hiertoe concrete elementen bij.

Het zich op zeer algemene wijze aanmeten van een kwetsbaar profiel als een alleenstaande moeder met een minderjarig kind weet ook niet te overtuigen aangezien uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster in Duitsland steeds over huisvesting beschikte, dat zij maandelijks geld kreeg van de Duitse overheid, dat zij toegang had tot de medische zorg en dat haar dochter naar school ging (AD CGVS, map 7 DVZ met verklaring DVZ van 25 september 2023, vraag 33; NPO, p.10-11). Zoals reeds vermeld, in punt 4 van de beschikking wordt met verwijzing naar de motieven van de bestreden beslissing uitgebreid ingegaan op de persoonlijke situatie van verzoekster als begunstigde van internationale bescherming in Duitsland en worden de door haar aangehaalde individuele elementen omstandig besproken, waarbij wordt vastgesteld dat zij niet aantoonbaar dat zij en haar dochter hun rechten en voordelen als statushouders in Duitsland niet (meer) kunnen laten gelden en een situatie van materiële deprivatie dreigt. Verzoekster gaat ter zitting niet concreet in op hetgeen in de beschikking concreet met betrekking tot haar individuele situatie als statushouder in Duitsland wordt vastgesteld en geoordeeld, waarbij wordt besloten dat zij hoger voormeld vermoeden niet weerlegt. Het betoog ter terechtzitting dat zij zich in Duitsland onmogelijk staande kan houden, wordt daarom niet bijgetreden.

5.3. Verzoekster brengt bijgevolg, gelet op het voorgaande, geen dienstige elementen bij die ertoe nopen anders te oordelen dan hetgeen in de bestreden beslissing en in voormelde beschikking wordt aangegeven.

6. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 11 februari 2025 opgenomen grond en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen.

Bijgevolg brengt verzoekster geen elementen naar voor waaruit blijkt dat zij zich niet langer kan beroepen op de bescherming die haar reeds werd toegekend in Duitsland.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien mei tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES TORRES LOREDO